

“HOCA/EFENDİ”LER BİTER Mİ?

Bazı olaylar, başınızı ellerinizin arasına alıp derinlemesine düşünmenize vesile olur. Hatta bu olaylar, ancak böyle bir iç muhasebeye vesile olursa hayırlı olacak denli “vahim” olaylar da olabilir. İşte bizim milletçe yaşadığımız 15 Temmuz 2016 kalkışması, bana sorarsanız, hayatımdaki “bu tip” olayların en unutulmazı idi.

O geceyi, ardından yaşananları, faillerini, olağan şüphelilerini artık hepimiz biliyorsunuzdur. Fakat yine herkesin bildiği, hatta bizzat dahil olduğu bir arka plan var ki, bakıyorum da, o kısmı bilerek ve isteyerek, taammüden görmezden gelenlerimiz çoğunlukta. Hatırlatayım:

Bir Şeyler Oldu...

Küçüklüğümüzden beri Türkiye’de hâkim dinî görüş sayılan geleneksel Sünnî İslâm anlayışının temel dini tedrisatından geçtik bir çoğumuz. Erken yaşlarda Kur’ân-ı Kerim’i yüzünden okumayı öğrendik; hatta o yaşlarda bir çoğumuz Kur’ân’ı hatmettik; hem de birkaç kez. Anlamadık anlamını, ama olsun, yaşama daha adım atmadan, en önemli becerilerimizden birisini kazandık. *Nasıl olsa anlamına bakardık büyüünce bir ara; ama bir şeyler oldu, çoğumuz bak(a)madık...*

Peygamberimizin, peygamberlerin hayatlarını okuduk, dinledik. Onların ne badireler atlattıklarını, başlarına gelen her olaya rağmen nasıl dimdik durup da dönemlerinin yaygın bâtil inançlarına, siyasî güçlerine, din adamlarına ve zenginlerine karşı Allah’ın kelamını nasıl kararlılıkla müdafaa ve tebliğ ettiklerini, bu uğurda ölümü dahi severek göze aldıklarını okuduk, dinledik. *Biz de büyüünce böyle yapacaktık; ama bir şeyler oldu, yapamadık...*

Evliya menkıbelerini, sahabelerin hayatlarını, İslâm büyüklerinin kahramanlıklarını, peygamberlerin yardımcılarını dinledik, okuduk; bazen mallarını, bazen canlarını, bazen eşlerini ve çocuklarını feda eden, nefisini öldürüp “bir kelime” için nice işkencelere, baskılara ve zulümlere göğüs geren o büyük insan modellerinden bahsedildiğini bolca işittik. *Biz de büyüünce öyle olacaktık, ama bir şeyler oldu, olmadık...*

Allah’ın emirlerini yaşamak için nice sıkıntılar çeken insanlardan bahsedildi etrafımızda. 32 farzı, 52 farzı, Allah’ın zati ve subuti sıfatlarını, Kur’ân’da adı geçen peygamberlerin isimlerini, Kur’ân’ı doğru okumak için gereken tecvid kurallarının birçoğunu öğrendik. Namaz surelerini, belki Yâsîn ve Mülk surelerini ve hatta Kur’ân’ın cenazelerde ve mevlitlerde okunmak üzere bayağı bir kısmını öğrendik, hıfzettik. *Bu dinin, bu Kitab’ın aslında en temelde bizlere ne dediğini, emirlerinin özünü de anlayacaktık; ama bir şeyler oldu, o kısmını kaçırdık.*

Kur’ân’ı Kerim her fırsatta, adeta adım başı, bizleri “etrafımıza bakmamız”, “kâinatı merak etmemiz”, “öğrenmemiz”, “bize söylenenlerden şüphe etmemiz”, “araştırmamız”, “akletmemiz”, “OKUmamız”, “düşünmemiz” için uyarıyordu. *Ama yine başka bir şeyler oldu; biz bunlarla hiç meşgul olmadık...*

İslâm Peygamberi’nin tebliğ metoduna dair nice ruhu

okşayan anektot dinledik. Kimseyi cennet ve cehennemle davet etmediğini, ancak ve ancak doğrulukla, cömertlikle, insanların hayatlarını kolaylaştırmakla ve onlara güler yüz göstermekle tebliğini yaptığını iyice öğrendik. *Biz de ileride böyle olacaktık; ama bir şeyler oldu, biz pek böyle olmadık...*

Cenaze merasimlerimizin vazgeçilmezi Yâsîn sure-si'nin kalbinde "dirilere ders olsun diye" gönderildiği söylenen Kur'ân'ı, bir şeyler oldu, *biz en fazla ölülerin ardından okumaya devam ettik...*

Yedi büyük günahı ezberledik; arasında "askerden-savaştan kaçmak" bile vardı. Ama bir şeyler oldu, *"bilmemeyi" hatta "kasıtlı olarak cahilliği seçmeyi" büyük günahlarımızın en başına yerleştiremedik...*

Pekiye, Neler Oldu?

Bunlar olamayınca, Allah'ın ipine tutunmayı savsaklayınca, öğrenme, çalışma ve gelişme disiplini "başkalarına" bırakınca:

Hayatımızda Deccal'lerin avına ve Mehdi'lerin beklenmesine düştük. Cennetmekan Aliya İzzetbegoviç'i "Mehdi bizim tembelliğimizin adıdır" demeye mecbur bırakacak bir iştiyak ve boş vermişlikle hem de...

Edebi olarak gayet verimli metinler olabilecek "Evliya menkıbelerini" en tabandan yanlış anladık. Allah'tan vahiy almamış insanların "kutsiyetine" inanma, sıradan insanlardan "günahsızlık" ve "ilahi hikmetler" bekleme

gafletine düştük. Bunun "şirk" olduğunu, yaptığımızın zaman zaman "müşriklik" olduğunu bile fark edemedik...

Sadece Allah dediği için, ayetlerden ve hadislerden "ezberler" okuyabildiği için, edebi yönü ve belagati kuvvetli olduğu için bir çok insana "mübareklik" payesini yakıştırdık. Allah'tan gayrisine kul olma temel emrine rağmen, Allah'tan başka insanlara kul, *Peygamber'den başka insanlara şakirt, hatta neredeyse ümmet olduk...*

Okullar açılıyor diye sevindik, dilimiz dünyada konuşuluyor diye gururumuz okşandı. Ama ne için, ne amaçla yapıldığını sorgulayacak bilgiden mahrumduk.

Ben de oradaydım, ben de o gafillerdendim, yani size başkalarından değil, kendimden bahsediyorum. Din dediğimiz o yüce duyguyu istismar etme geleneğine dönüşmüş modern din anlayışının, idrakımızın en girift damarlarına kadar sızıp bizi kör ettiği bir vasatta, hep birlikteydik.

Bugün bakmayın birilerinin çıkıp "ben demiştim, ben anlamıştım" dediğine; kusura bakmayın, kimse hiçbir halt anlamamıştı. Bu gün mağlup olduğu için arkasından konuşabildiğiniz o gürhün bu sapıklıklarını, standart Müslümanlar olarak görebilecek durumda bile değildik çoğumuz. Şimdilerde mangalda kül bırakmayan gazetecilerimizin, ilahiyatçılarımızın önemli bir kısmı, sus pus durumdaydı bu meselede, daha bir kaç sene evvel. Karşı duranların pek çoğu, sadece "başka kam-

pa mensup olduklarından” karşıydılar diğerine. Yoksa ilke bazında, temel düsturlar bazında kritik edecek kadar sağlıklı bir zihne sahip değildik ve bu açıdan bir-birimizden hiç farkımız yoktu.

Kur’ân’ın da defalarca uyardığı gibi, insanlar her devirde kaçınılmaz ihtiyaçları olan dinlerinin içini, “gözlerini kapatmak”, “ruhlarını uyuşturmak”, “akıllarından tasarruf etmek” amacıyla boşalttılar, çarpıttılar, çarpıtıyorlar...

Bataklığı Kurutmak...

Bu gün, o alçak ama çok şükür ki başarısız kalkışmanın ardından, ağızımıza geleni sayıyoruz o meş’um olayın faillerine ve azmettiricilerine. Ama hala farkında olmadığımız bir gerçek var: *Bataklık kurumadı; sadece bir kaç kova çamurdu tahliye edilen. Bugün evlerinde, dergahlarında, vakıflarında ve derneklerinde toplanan, aynı kafanın farklı versiyonları tarafından sevk ve idare edilen ve daha dün o “cemaatin” ele geçirdiği gücün sadece bir kısmını yarın ele geçirdiği takdirde, dünyayı hepimize dardedecek kafalar yetiştiriyor.* Maalesef bu oluyor; çünkü ne dünkü kalkışmanın katilleri, ne de yarının din bezirganları uzaydan ithal edildiler. Hepsi, Kur’ân’ın rayından çıkmış, Allah’ın ipine sınımsız sarılmayı bırakmış biz tembel Müslümanların bağrında dal budak salıyor. *Biz bir “kurtarıcı” bekledikçe, biz Mehdi’lere bel bağladıkça, biz insanların ağızından “Allah” konuşacak diye bekledikçe, bu ölümcül sarmaşığı besleyen bataklığı besliyoruz, farkında bile olmadan.* Çocuklarımıza evliya menkıbeleri anlattığımız kadar, Peygamberlerin “doğaüstü” mucizelerinden bahsettiğimiz kadar, onlara son savaş ve kıyamet hikayeleri anlattığımız kadar, İslâm’ın en temel düsturları olan ve Kur’ân’ın adeta “kafamıza vururcasına” defaatla tekrarladığı sosyal adalet, infak, akıl, vicdan, insana saygı, yardımlaşma, çevreye dikkat, bilgiye hürmet, bilmeye sevgi, araştırmaya iştiaak ve hikmete sevda melekelelerini aşılayamadıkça, bataklığın iyice derinleşmesine katkı sağlıyoruz. Bu zemin, her türlü “müşrik” hareketin doğuşuna hala pek müsait bir zemindir.

İslâm’a giriş cümlesi “La” ile başlar. “Yok” demektir Arapça’da... Allah’tan gayri her şeyi, herkesi, her türlü

otoriteyi, her türlü nefsi arzuyu bir kenara bırakmak demektir o “La”. “La” ile aramıza insanlar, hocalar, mübarekler, evliya menkıbeleri girmeye başladığında; artık “La”sız kalırız. İmanımız, her şeyimiz yarımardır artık. Maalesef yüzlerce senedir, İslâm dünyasının büyük bölümü bu haldedir. Halbuki tam da bu sırayla “La-İ-lahe-illa-Allah” yani “yok-ilah-ondan başka-ki o Allah’tır” diyebilmeliydik. Hatta bunu demek de yetmemeli, buna bizzat “Eşhedü” diyerek “şahitlik” etmeli, tecrübeyle anlamalı ve buna göre yaşamalıydık... Olmadı...

Fakat artık olmak zorunda!

Sadece İslâm değil, her dinî gelenekte var bu sorun; malumunuz. İnsanın işi budur; ilahi mesajı bozar o. Zira işi yeryüzünde fitne çıkartmak ve kan dökmektir. Kur’ân zaten büyük oranda bu makus talihin hikayesini anlatır ve bizi bu “fabrika ayarını bilmemiz ve asla hafife almamız için” sürekli geçmiş kavimlerin öyküleri ile uyarır da uyarır. Biz yine de aynı nisyana düşeriz, unutturuz; tabiidir, tabiatımızın gereğidir belki de. Ama bizim elimizde artık, kıyamete kadar kaim olacağına iman ettiğimiz bir kullanım kılavuzu, bir “Hablullah” (Allah’ın ipi) var. İş, onu, yani Kur’ân-ı Kerim’i sıkıca kavrayıp, çağlar ötesi hitabına yeniden, Müslümanların ilki bizmişçesine, taptaze bir zihinle ve “La ilahe illa Allah” dedikten sonra bir kez daha kulak verebilmek... İşte belki o zaman “din kardeşlerimiz” ve “Allah’ın tüm yarattıkları” ile birlikte, aynı dünyada yepyeni bir medeniyet kurabiliriz...

Bazı olaylar, başınızı ellerinizin arasına alıp derinlemesine düşünmenize vesile olur. Hatta bu olaylar, ancak böyle bir iç muhasebeye vesile olursa hayırlı olacak denli vahim olaylar da olabilir.

Ama bizler, düşünmek yerine “kolayını” tercih eder, kuşağımızın üzerine yatmaya devam edersek, başımıza nice çoraplar örecektir daha nice “Hoca-efendiler” görüşü. Bunu içten içe hepimiz gayet iyi biliyoruz.

Çanlar bizim için çalıyor, ve artık uyanma zamanıdır...